

TEMINIS BIBLIOTEKININKAS: ANKSČIAU IR DABAR

2009 metais bibliotekininkų tinklaraštyje *Rock & Roll bibliotekininkas* pasirodžiusi informacija apie teminį bibliotekininką patraukė dėmesį. Perskaičiusi, kad Vilniaus universiteto biblioteka kartu su Lietuvos akademinių bibliotekų direktorių asociacija ir Rygos Goethe's institutu 2009 m. spalio 12 d. surengė tarptautinį mokslinį seminarą „**Teminių informacijos specialistų (angl. *Subject Librarian*) rengimas ir veikla: situacija Vokietijoje ir perspektyvos Lietuvai**” suklusau. Minėto seminaro pristatyme radau ir teminio bibliotekininko apibūdinimą: „Teminės informacijos specialistas – tai labai profesionalus ir kompetentingas bibliotekininkas, kelių teminių sričių ekspertas. Jis yra atsakingas už mokslinės literatūros atranką, analizę ir žinių perteikimą. Be to, jis bendradarbiaudamas su atitinkamais fakultetais rūpinasi elektronine leidyba, dalykiniais interneto portalais bei teikia paslaugas studentams ir moksliniams darbuotojams. Specialistas suteikia jiems reikalingą dalykinę informaciją bei žinias, reikalingas naudojantis įvairiais savo profesijos informaciniais šaltiniais”. Ten pat sakoma, kad „Teminės informacijos specialistų trūkumas Lietuvos akademinėse bibliotekose yra akivaizdus, o poreikis – didžiulis.” http://bukbibliotekininku.blogspot.com/2009/10/tarptautinis-mokslinis-seminaras_14.html [Žiūrėta 2013 m. lapkričio 4 d.]

Tema suintrigavo, nes tokių specialistų trūkumą jaučia ne viena biblioteka. Bibliotekų darbuotojams kvalifikaciniai reikalavimai auga vis sparčiau ir sparčiau, bet kaip pritraukti tokių specialistų į biblioteką, kai atlyginimai ma, esni nei minimali alga. Bandžiau surasti daugiau informacijos šiuo klausimu. Gal jau vykdoma kokia programa? Deja, daugiau informacijos rasti nepavyko. Tik tiek, kad kai kuriose bibliotekose jau siūlomos teminio bibliotekininko paslaugos arba tokio specialisto ieškoma.

Kitas klausimas, o kaip įvardinti mus, dirbančius specializuotose bibliotekose? Kaip mus galima būtų kvalifikuoti? O gal mes galėtume padėti rengti specializuotus informacijos specialistus? Pavyzdžiui, Sveikatos mokslų universiteto biblioteka ir Lietuvos medicinos biblioteka galėtų padėti norintiems specializuotis medicinos ir biomedicinos mokslų informacijos srityse; Matematikos, Fizikos institutų bei žemės ūkio bibliotekos – šių šakų mokslo srityse. Visur tikriausiai rastume specialistų, kurie gebėtų perteikti žinias norintiems persikvalifikuoti. Bet ir čia būtinos bazinės bibliotekininko žinios.

Kas yra teminės informacijos specialistas?

Užsienio autorių publikacijose diskutuojama daug, bet vieningos nuomonės šiuo klausimu nėra. Įdomu tai, kad JAV teminiu bibliotekininku įvardinamas bibliografas. Europoje teminis bibliotekininkas taip pat yra bibliografas, tik pabrėžiamas jo, kaip komandos nario, vaidmuo moksliniuose tyrimuose. Apibendrinus užsienio literatūroje pateikiamus teminio bibliotekininko apibrėžimus, galima sakyti, jog akcentuojamas bibliotekininko šinių specifiškumas ir atsakomybė, susijusi su konkrečios srities kompetencija, jos šaltinių išmanymu ir pateikimu vartotojui, kliento poreikių ir jo darbo specifikos supratimas, žinios apie kliento discipliną ir naudojamus informacijos šaltinius bei prieigą prie jų.¹ Ši teminio bibliotekininko apibrėžimą galima pritaikyti visoms bibliotekoms: akademinėms, viešosioms, specialiosioms, nes kiekvienos iš jų bibliotekininkas turi tenkinti specifinius vartotojų poreikius. Šie specialistai, norėdami visapusškai suprasti ir tenkinti vartotojų poreikius, privalo gilintis į autorių ir informacijos teisę, atviros prieigos iniciatyvas, suprasti ir mokėti naudotis autorių citavimo ir leidinių vertinimo sistemas. Dalyko ir gretimų sričių išmanymas pripažįstamas kaip kompetencija, jei jis įgyjamas per darbą ir žinias.

Man labiausiai patiko trumpas Džono Rodvelo straipsnio išvados pateiktas teiginys: „**Lyg ir savaime turėtų būti aišku, kad, norint pateikti tinkamas paslaugas savo klientams, informacijos specialistas turi būti atitinkamos srities informacijos ekspertas, gerai suvokiantis kliento poreikius.**“²

Pirmiausia norėtusi padiskutuoti, kas apskirtai sudaro bibliotekininko profesijos bazę (kompetenciją). Švietimo ministerijos kuruojamame tinklalapyje *AIKOS* pateikiamas apibrėžimas: „Bibliotekininkai kaupia, tvarko, saugo ir sklaido informaciją specialiose socialinės komunikacijos institucijose: bibliotekose, informacijos centruose ir pan. **Bibliotekininkai tvarko ir valdo visus įmanomus informacijos šaltinius: spausdintus, audiovizualinius, elektroninius.** Svarbiausios jų darbo funkcijos yra šios: **vartotojų aptarnavimas** (tiesioginė informacijos paieška vartotojui); **techninis darbas** (informacijos kaupimas, tvarkymas ir saugojimas įstaigoje); **administracinis darbas** (įstaigos darbo priežiūra, ataskaitų ir programų rengimas, personalo priežiūra ir mokymas). Privalo gebėti **identifikuoti ir analizuoti** naują **medžiagą**, tinkamai ją **suklasifikuoti ir saugoti** taip, kad **informacijos paieška būtų kuo paprastesnė**. Atsižvelgdami į institucijos veiklos pobūdį, jie **tenkina įvairių žmonių grupių poreikius.**“ <http://www.aikos.smm.lt/aikos/paieska.htm?m=profession&a=displayItem&id=243204&table=0> [Žiūrėta 2013 m. lapkričio 4 d.]

Tad bibliotekininkas, turintis aukštąjį universitetinį išsilavinimą, turi turėti teorinę bazę, kad atėjęs dirbti į biblioteką suprastų, kas yra bibliografavimas, komplektavimas, leidyba, vartotojų aptarnavimas, informacijos sklaida ir visi kiti dalykai, kuriuos privalo žinoti specialistui – tai su specialybės žinių gilinimu susiję dalykai: knygotyra, lektologija

1 RODWELL, John. Dinosaur or dynamo? The muture for the subject specialsit referente librarian. *New Library world*. Vol 102, Issue 1/2, 2001, p. 48-52

2 RODWELL, John. Dinosaur or dynamo? The muture for the subject specialsit referente librarian. *New Library world*. Vol 102, Issue 1/2, 2001, p. 48-52.

bei kitų dalykų pradmenys, kaip ryšiai su visuomene, komunikacijos mokslai, informatika, leidyba, autorių ir informacijos teisė, sociologija, psichologija; suprasti ir mokėti naudotis autorių citavimo ir leidinių vertinimo sistemomis ir pan. Šie dalykai leidžia būti kompetentingiems ir vertinamiems mokslininkų ir studentų.

Reikalavimai ne tokie ir žemi, todėl keista, kodėl bibliotekininko vardo atsisakoma akademiniame visuomenėje? Studijų programose neliko bibliotekininko ir bibliotekų. Kodėl mūsų jaunuomenei biblioteka, bibliotekininkas, bibliotekininkystė tapo nepriimtini? Kas atsitiko? Ar bibliotekos perpildytos jaunų specialistų? Ar tikrai bibliotekos jau atgyveno savo gyvenimą? Ar akademinė visuomenė diskutavo su praktika, kodėl jauni žmonės taip gėdingai žiūri į šią profesiją? Juk nuo neatmenamų laikų bibliotekose dirbo ir į jas įeiti galėdavo tik žyniai ir valdovai. Gal prieš atšaukiant ir sunaikinant taip sunkiai kurtą bibliotekininkystės mokslą, reikėjo gerai išdiskutuoti, ką daryti, kad jauni žmonės norėtų ateiti į biblioteką ir kurti naujoviškas žinių ir kultūros šventoves. Kad jie didžiutųsi tais, kurie kūrė bibliotekininkystės ir informacijos pagrindus - Š.R. Ranganatanu, gydytojo ir bibliotekininko G.Naude, prof. V. Biržiška, L. Vladimirovu, A. Glosiene ir kt. Kodėl mes skubame pirmieji sunaikinti patys save? Vienas žingsnis žengtas, po jo gali sekti ir kitas – atsisakyti bibliotekų ir paversti privačiomis interneto kavinėmis.

Teminis bibliotekininkas. Lietuvos medicinos praktika

Iškilo klausimas, ar tik dabar atsirado aukštos kvalifikacijos specialisto poreikis. Manau, kad tokio specializuoto bibliotekininko poreikis egzistavo visą laiką. Jį lėmė tiek objektyvūs, tiek ir subjektyvūs dalykai. Objektyvūs – tai bibliotekos ar institucijos specifika, subjektyvūs – institucijos vadovo požiūris į biblioteką ir bibliotekininką bei paties specialisto kompetencijos ir asmeninės savybės. Bibliotekininkas privalėjo būti savo srities specialistas, mokėti pateikti žinias, pritaikyti jas savo vartotojų poreikiams, gebėti įrodyti bibliotekos reikalingumą. Jam procesui reikėjo ne tik bibliotekinių žinių, bet ir asmeninių savybių – užsispyrimo, ryžto įrodyti savo profesijos ir darbo vietos reikalingumą. Manau, kad kiekvienoje bibliotekų sistemoje rastume nemažai puikių bibliotekininkų, pvz.: Onkologijos, Higienos institutuose, kai kuriose ligoninėse. Jie be bibliotekinio darbo, gerai žinojo tos srities veiklos aktualijas, puikiai gaudė informacijos masyvuose. Jie buvo pirmoji pagalba šių institucijų specialistams ruošiant mokslo darbus, rengiant populiarius leidinius visuomenei.

Norisi paklausti, ar tikrai anksčiau nebuvo teminio bibliotekininko? Gal grįžkime į praeitį, prisiminkime savo studijų laikus (1973-1978 m.). Jau tada buvo penkios studijų programos: masinių, vaikų ir mokyklų, technikos, žemės ūkio, visuomeninės politinės literatūros. Jei kas bandys prie tarauti, kad tai tik formalumas, nenorėčiau sutikti. Tai jau pasirinkimas, nes kiekviena programa turėjo tam tikrą specifiką. Vienur daugiau vaikų literatūros, kitur – lotynų kalbos, technikos ir žemės ūkio profilyje – daugiau įvairių technologijų, visuomeninėje politinėje – daugiau istorijos. Kitas klausimas, ar toks profiliavimas buvo teisingas ir naudingas? Jei specialistas atsidurdavo savo vietoje, jis visapusiškai galėdavo panaudoti įgytas žinias. O kaip buvo su tokiomis specifinėmis bibliotekomis, kaip medicinos biblioteka?

Remdamasi savo patirtimi, galiu aiškiai pasakyti, kad niekas neruošė ir nebuvo metodikos siaurų specializacijų bibliotekų specialistams rengti ir suteikti kvalifikuotą pagalbą. Tai buvo pačių bibliotekų reikalas.

Lietuvos medicinos biblioteka įsteigta tik karui pasibaigus. Jau tada buvo aiškiai suvokta, kaip svarbu turėti tinkamą informacinę medžiagą po ranka. Pirmasis bibliotekos direktorius Stasys Čepulis sveikindamas negausų darbuotojų būrį su 1946-ųjų metų pradžia sakė: „Mediciniška knyga yra pamatas medicinos mokslo pažangai ir mūsų krašto žmonių sveikatingumui. Mokslinis medicinos bibliotekos darbas yra labai atsakingas ir rimtas, taigi, atlikdami sąžiningai savo pareigas, dedame pamatą po Sveikatos apsaugo rūmais.“ Pokario metais trūko specialistų, nebuvo išvystyta bibliotekos infrastruktūra, tačiau laikui bėgant medikų ir informacijos specialistų bendras darbas atnešė neblogų vaisių. Su medikų pagalba parengtos pirmosios bibliografijos. Medicinos bibliografijos tėvu laikomas gydytojas Vladas Šimkūnas išugdė kvalifikuotus medicinos bibliografijos specialistus, gebančius savarankiškai dirbti ir skleisti įgytas žinias. Nemažai laiko bibliografijos skyriuje dirbęs gyd. antropologas Gintautas Česnys savo atsiminimuose rašė: „Darbo medicinos bibliotekoje patirtis įsirėžė visam gyvenimui (...) svarbiausia tai, kad bibliografija pradėjęs mokslo karjerą, jos saulėlydyje vėl sugrįžtu prie bibliografijos. Rašau išsamią Lietuvos antropologijos istoriją, ir šio darbo svarbiausia atspara – ta 1974 m. Medicinos bibliotekos išleista „Lietuvos antropologijos bibliografija: 1470-1970“. Džiaugiuosi, kad tada jaunas bibliografas pateikiau joje retų senų straipsnių anotacijas, nurodžiau bibliotekas ir signatūras. Tad rašyti istoriją – jau tik pusė darbo.“ Tai puikus medicinos ir bibliotekininkystės mokslų bendradarbiavimo pavyzdys. Noriu atkreipti mūsų visų dėmesį į tai, kaip apibūdinamas tinkamas bibliografo darbas, ką gali duoti mokslininkui gerai parengta bibliografija.

Monika Marmokaitė prisimena: „1953 m. atėjus dirbti į biblioteką, aukštąjį išsilavinimą turėjo tik direktorius ir bibliografė, kurie buvo medikai. Teko reorganizuoti dalykinį katalogą. Medicinos klausimais konsultavo gydytojai Vladas Šimkūnas ir Ona Vaišvilaitė. Tuo metu medicinos terminologijos lietuvių kalba nebuvo. Dalykinio katalogo rubrikos buvo rašomos rusų kalba. Lietuviškus terminus reikėjo atrasti, pritaikyti, sukurti. Naujai gautą literatūrą dalykino gydytoja O. Vaišvilaitė. Taip buvo kuriamas savotiškas medicinos terminų žodynas.“ Įdomu pastebėti, kad šiuo metu bibliotekoje kuriamas kitas kartos žodynas, kuris taip pat tarnaus medikams teikiant ligų kodus pagal tarptautinį standartą SNOMED CT.

Darbuotojų profesinis ruošimas, jų kvalifikacija – buvo pačios institucijos reikalas. 5-7 dešimtmečiai buvo bibliotekos struktūros ir kolektyvo formavimo metas. Į biblioteką atėjo kvalifikuoti bibliotekininkai, baigę bibliotekininkystės specialybę Kultūros mokykloje ar Vilniaus universitete. Darbuotojų gretas papildė kitų sričių specialistai su aukštuoju išsilavinimu – filologai (lietuvių, anglų k.), biologai. Medicinos dalykų mokėsi iš ten dirbusių gydytojų, vasaros metu laikinai priimtų studentų medikų. Buvo rengiamos medicinos terminų valandėlės, organizuojami seminarai, kursai. Kiek vėliau darbuotojai vykdavo į kvalifikacijos kėlimo kursus, komandiruotes į Maskvą, Leningradą, Minską, Kijevą.

Negalima nepaminti, iš kur ir kaip specialistai mokėsi medicinos informacijos paieškos? Lietuvos medicinos biblioteka (tuomet Valstybinė mokslinė medicinos biblioteka) buvo viena iš dešimties sąjunginių medicinos bibliotekų, kuri gavo bibliografijos leidinių *Index Medicus* ir *Current Contents* prenumeratą. Bibliotekos darbuotojai puikiai žinojo visas sąjungos ir vakarų pasaulio medicinos informacijos priemones, nors ir ne visos buvo prieinamos. Apie tai galėdavo informuoti savo skaitytojus, kad nuvykę į Maskvą, Minską, Kijevą darbo reikalais galėtų pasinaudoti ir susirasti reikiamus šaltinius.

SAM įsakymu bibliotekos kūrėsi ligoninėse, sanatorijose, gydymo bei profilaktikos įstaigose, reikėjo tiek praktinės, tiek teorinės metodinės pagalbos. Buvo įkurtas metodinis kabinetas, vėliau išaugęs į skyrių. Naujai įsikuriančių bibliotekų darbuotojų darbui palengvinti, buvo rengiamos įvairios metodinės rekomendacijos, organizuojami seminarai, paskaitos. Tam reikėjo telkti vietos specialistus, atrinkti, kuris darbuotojas geriausiai gali atlikti darbą. Reikėjo ne tik mokyti, bet ir patiems mokytis. Augant informacijos poreikiui, reikėjo ie koti efektyvesnių informacijos pateikimo formų.

1990 m. Lietuvai atgavus nepriklausomybę Medicinos bibliotekai atėjo išbandymų metas: Nutrūko *Index medicus* ir *Current contents* prenumerata, netekome užsienio periodikos, kurį laiką neprenumeravome rusiškų žurnalų, netekome ir referatyvinių informacinių leidinių. Situacija tapo nepavydėtina. Bet neilgam. Žvilgsnis nukrypo į vakarus. Nebuvo lengva, bet gelbėjo darbuotojų profesionalumas. Ieškojome patikimų informacijos šaltinių, palaipsniui perėjome prie naujų informacijos paieškos formų. Neturėjome gerų darbo su kompiuteriu įgūdžių. Siekėme persikvalifikuoti, dalyvauti kompiuterio ra tingumo mokymuose. Nuo 1990 m. informacijos ie kojome ir elektroninėse laikmenose. Mokydamiesi patys, mokėme ir skaitytojus. Prasidėjo kompiuterinio ra stingumo įgūdžių ugdymo metas.

Ieškojome naujų kontaktų, gilinomės į institucijų, panašių į mus, veiklą. Atsiliepė kolegos iš JAV Nacionalinės medicinos bibliotekos, vėliau Europos medicinos ir sveikatos bibliotekų asociacija, glaudus nuoširdus bendradarbiavimas užsimezgė su Skandinavijos šalių medicinos bibliotekomis. Vyko intensyvūs mokymai, dalyvavimas seminaruose, konferencijose įgalino pasitikėti savo žiniomis ir kompetencija. Galima teigti, kad po truputį formavosi naujos kartos teminis bibliotekininkas.

Teminis bibliotekininkas. Užsienio praktika

Pasidomėjus medicinos bibliotekininko raida kitose šalyse, pastebime, kad ten situacija kiek kitokia. Atsiradus poreikiui buvo pradėtas medicinos bibliotekininkų ruošimas. Skirtingai nuo Lietuvos praktikos, kai kuriuose JAV universitetuose į bibliotekininkystės studijas būsimiesiems medicinos bibliotekininkams studentams buvo įtraukiamos atskiros studijos iš medicinos disciplinų. (Galima būtų sulyginti su mūsų studijų laiku, kai humanitarinių mokslų studentėms buvo dėstomos įvairios medicinos disciplinos, reikalingos karo medicinos seserų paruošimui. Mokslas truko dvejus metus. Atėjus dirbti į medicinos biblioteką, medicinos terminologija nebuvo visi kai nežinoma sritis. Taip nejučiomis buvo papildomai ruošiami bibliotekininkai medicinos ir sveikatos įstaigų bibliotekoms). 1971 m. Gertrūda Lamb pasiūlė, kad bibliotekininkai ir specialiai parengti informacijos ekspertai turėtų būti aktyviais sveikatos priežiūros komandų nariais, nes iki 1971 metų medicinos bibliotekininkai dirbo tik medicinos bibliotekose. Vėliau bibliotekininkai pradėjo dirbti su akademinė bendruomene – mokė studentus, kaip atlikti šaltinių paiešką. Tenesio valstijos Vanderbilto universiteto medicinos centre buvo išvystytos trys programos: medicinos bibliotekininkai teikė informacijos paslaugas medicinos personalui; padėjo mokslininkams; galėjo teikti informaciją pacientams – atsakinėjo į jų užduodamus klausimus, aiškino terminus ir kt. 1948 metais JAV nacionalinėje medicinos bibliotekoje pradėta kurti informacinė sistema, skirta medicinos informacijai apdoroti, sisteminti ir ieškoti, sukėlė tikrą revoliuciją medicinos informacijos srityje. Atsiradus šiai sistemai jos subtilybių pradėta mokyti medicinos universitetų studentus. Medicinos bibliotekininkai buvo įtraukiami į mokymo procesą. Bibliotekininkai turėjo įrodyti savo profesijos reikalingumą ir patikimumą, kadangi ne visi medikai vienodai vertino bibliotekininko pagalbą ir juo pasitikėjo. Sveikatos priežiūros specialistai nenorėjo patikėti literatūros paieškos kitam žmogui, kadangi tai buvo tiesiogiai susiję su sveikata.

Medicinos informacijos srautai auga bene labiausiai iš visų mokslo sričių. Atrodo, kad šios srities specialistų profesionalų reikia labiausiai, bet lengva nėra niekur. Dėl medicinos ir sveikatos įstaigų bibliotekų ir bibliotekininkų ateities kalbama ir diskutuojama tiek profesinėje spaudoje, tiek konferencijose, seminaruose bei asmeniniuose tinklaraščiuose. Keliami bibliotekininko kvalifikacijos ir prisitaikymo prie naujausių, išmaniųjų technologijų klausimai. Visiems labai svarbu išspręsti tą pačią dilemą – suderinti informacijos perdavimo spartą su istorija, kultūros paveldo aplinka ir sklaida.

Tiek JAV, tiek Jungtinėje Karalystėje universitetai rengia bibliotekininkystės ir informacijos specialistus, teikiami bakalauro ir magistro laipsniai. Anglijos universitetas siūlo bibliotekininkystės ir informacijos studijų programos specializacijos informacijos vadybos, bibliometrijos, informacinių sistemų, skaitmeninės literatūros, vartotojų aptarnavimo poreikių strategijų sudarymo srityse. JAV aukštosios mokyklos siūlo bibliotekininkystės ir informacijos studijas būsimeis medicinos bibliotekininkams. Studijų aprašyme teigiama, kad šios srities specialistai gali dirbti ligoninių, universitetų, klinikų, ambulatorijų centrų, kolegijų, sveikatos centrų bibliotekose.

Lietuvoje bibliotekininkystės ir informacijos studijos išnyko iš specialistų ruošimo programų. Informaciją pateikiu iš aukštųjų mokyklų studijų programų, pateiktų tinklalapiuose. VU Komunikacijos fakultetas nuo 2011 m. vietoj „Teminio bibliotekininko“ siūlo kultūros informaciją ir komunikaciją. Citata: „Bibliotekininkystė ir informacija. Priėmimas į šią studijų programą nebevykdomas, žr. Kultūros informacija ir komunikacija“. Klaipėdos universitete nei bibliotekininkystės, nei informologijos studijų taip pat neliko „2009 metų kovo mėnesį pertvarkant Klaipėdos universiteto vidinę struktūrą, įkuriama Komunikacijų katedra. Ji sujungė iki tol buvusias Bibliotekininkystės ir Komunikacijos katedras. 2002–2012 metais Bibliotekininkystės (nuo 2009 m. Komunikacijų) katedroje vykdytos nuolatinės ir iššestinės Informologijos studijos. Nuo 2009 metų priėmimas į dienes Informologijos studijas, o nuo 2012 metų ir į neakivaizdines studijas, nutraukiamas.“ Šiaulių universitete rengiami lituanistai su bibliotekininkystės pakraipa: „Lietuvių filologija (su specializacijomis) <...> studijų metu įgyjami pagrindiniai mokslinio tiriamojo darbo įgūdžiai, gebėjimas nuolatos kūrybiškai pritaikyti, pagilinti ir susisteminti teorines ir praktines filologijos, bibliotekininkystės, leidybos, žurnalistikos, ryšių su visuomene bei įvairių artimų humanitarinių ir socialinių mokslų žinias, gebėjimas kritiškai mąstyti, analizuoti, raštingumas ir informacinis raštingumas.“ [Internete. Žiūrėta 2013 lapkričio 6 d.] Kyla klausimas, ar toks specialistas, neturėdamas pamatinių bibliotekininkystės pagrindų, galės būti vertas teminio bibliotekininko reikalavimų? Ar pavadinimas pakeis požiūrį į biblioteką? Ar atsisakydami bibliotekininkystės termino studijų pavadinime, nenubraukiame visko, kas buvo pasiekta vystant bibliotekininkystės mokslą Lietuvoje, senojoje Alma Mater – Vilniaus universitete. Gal reikėjo gilesnių diskusijų tarp teoretikų ir praktikų, o ne kelių pasisakymų tinklaraštyje? Kas tenkins profesionalių bibliotekininkų trūkumą? **Bibliotekoms reikalingi ne vien teminiai specialistai.**

Baigiant norėčiau pacituoti vieno linksmesnės **bibliotekininko** vizijos straipsnio autoriaus Scott Plutchak'o žodžius: „... mes turime daryti tai, ką geriausiai galime - padėti priartinti Žinias prie vartotojų. Šiame skaitmeninės informacijos sraute kaip niekad reikalingas išmanus, kūrybingas, žingeidus bibliotekininkas“. (A Bright Future for Librarians: Experimenting Like Crazy <http://jeahil.wordpress.com/2012/06/10/a-bright-future-for-librarians-experimenting-like-crazy/> [Internete. Žiūrėta 2013 lapkričio 5 d.]

Regina Vaišvilienė
Lietuvos Medicinos bibliotekos Informacijos skyriaus vedėja
Straipsnis parengtas pranešimo, skaityto seminare
Bibliotekos specialistams, specialistai – bibliotekoms (LTB, 2013-12-07) pagrindu.

P.S. Leidinyje „Informacija ir biblioteka, 2013, Nr1/2 jau rašėme apie teminį bibliotekininką. (G.Sinicienė. Teminės informacijos svarba mokslinėje kūrybinėje specialistų veikloje). Šiame straipsnyje autorė taipogi plėtoja šią temą. Akivaizdu, kad abi publikacijos verčia susimąstyti. Redakcija siūlo pasidalinti savo įžvalgomis, išsakyti savo nuomonę, diskutuoti. Juk tik diskusijoje gimsta tiesa! Rašykite adresu daiva.kalvaitiene@tb.lt

Pagarbiai
Redakcija